

Capitolul 1

Prima întâlnire

Mama m-a dus cu mașina la aeroport cu geamurile coborâte. Erau douăzeci și patru de grade în Phoenix, iar cerul senin era de un albastru impecabil. Purtam bluza mea preferată – fără mâneci, din dantelă albă; era în semn de rămas-bun. Dar luasem cu mine și un hanorac.

În Peninsula Olympic din partea de nord-vest a statului Washington, sub o pătură aproape constantă de nori, există un orașel numit Forks. În această localitate insignifiantă ploaia mai mult decât în orice alt loc din Statele Unite. Tocmai de acest orașel și de umbra lui omniprezentă a fugit mama mea împreună cu mine, atunci când aveam doar câteva luni. Și tot în acest orașel am fost obligată să petrec câte o lună în fiecare vară, până când am împlinit paisprezece ani. Acela a fost anul în care am pus în sfârșit piciorul în prag; în ultimele trei veri, tatăl meu, Charlie, a venit în concediu la noi în California, timp de două săptămâni.

În orașelul Forks mă exilam acum – un lucru pe care îl făceam cuprinsă de groază. Detestam Forks.

Iubeam orașul Phoenix. Iubeam soarele și căldura înăbușitoare. Iubeam orașul acela mare și plin de viață.

– Bella, mi-a spus mama – pentru a mia oară – înainte să mă urc în avion. Nu trebuie să faci asta.

Mama arată exact ca mine, numai că are părul scurt și câteva riduri de expresie în jurul gurii. Am simțit un fior de panică atunci când m-am uitat în ochii ei mari și copilăroși.

Cum puteam s-o las pe mama mea iubitoare, dezordonată și cam prostuță să se descurce singură? Bineînțeles că îl avea pe Phil acum, așa că facturile vor fi probabil plătite, va fi mâncare în frigider, benzină în rezervorul mașinii și va exista cineva pe care să sune în caz că se va rătăci, totuși...

— Vreau să merg, am mințit eu. Niciodată nu m-am priceput să mint, dar spusese neadevărul acela atât de des în ultima vreme, încât acum suna aproape convingător.

— Transmite-i salutări lui Charlie din partea mea.

— Sigur că da.

— Ne vedem în curând, a insistat ea. Poți veni acasă ori-când vrei – eu mă întorc imediat ce ai nevoie de mine.

Puteam să văd însă sacrificiul din spatele acelei promisiuni.

— Nu-ți face griji pentru mine, am rugat-o. Totul va fi bine. Te iubesc, mamă.

M-a îmbrățișat strâns pentru un minut, apoi eu am urcat în avion, iar ea a plecat.

Călătoria mea a constat într-un zbor de patru ore de la Phoenix la Seattle, încă o oră într-un avion mai mic până în Port Angeles și apoi o oră cu mașina până în Forks. N-am nicio problemă cu zborul cu avionul; dar eram puțin îngrijorată de ora pe care urma s-o petrec cu Charlie în mașină.

Charlie a fost destul de drăguț cu privire la toată treaba asta. Părea sincer încântat că vin să locuiesc cu el, pentru prima dată cu un oarecare grad de permanență. Mă înscriesese deja la liceu și urma să mă ajute să-mi fac rost de o mașină.

Dar cu siguranță că va fi ciudat cu Charlie. Niciunul dintre noi nu era foarte vorbăreț și oricum nu știu ce-ar fi fost de spus. Știu că era mai mult decât nedumerit de hotărârea mea – la fel ca și mama, nu făcusem un secret din faptul că nu-mi plăcea Forks.

Când am aterizat în Port Angeles, ploua. N-am văzut-o ca pe un semn rău – era pur și simplu ceva inevitabil. Îmi luasem deja la revedere de la soare.

Charlie mă aștepta cu mașina lui de serviciu. Și pe asta o prevăzusem. Pentru locuitorii orașului Forks, Charlie era șeful de poliție Swan. Motivul principal pentru care voiam să-mi cumpăr o mașină în ciuda lipsei de fonduri, era că refuzam să fiu plimbată prin oraș într-o mașină care are girofar cu lumini roșii și albastre pe capotă. Nimic nu încetinește mai mult traficul ca un polițist.

Charlie m-a îmbrățișat ciudat, cu un singur braț, după ce am coborât împiedicându-mă din avion.

— Mă bucur să te văd, Bells, a spus el, în timp ce m-a prins cu un gest reflex și m-a redresat. Nu te-ai schimbat foarte mult. Ce face Renée?

— Mama e bine. Și eu mă bucur să te văd, tată.

Nu mi se permitea să-i spun Charlie în față.

Aveam doar câteva bagaje. Majoritatea hainelor mele de Arizona erau prea permeabile pentru Washington. Puseseam bani împreună cu mama pentru a-mi suplimenta garderoba de iarnă, dar încă era limitată. Totul a încăput ușor în portbagajul automobilului.

— Am găsit o mașină bună pentru tine, foarte ieftină, a anunțat el după ce ne-am pus centurile de siguranță.

— Ce fel de mașină? Eram suspicioasă pentru că spusese „o mașină bună pentru tine”, și nu „o mașină bună” pur și simplu.

— Păi, de fapt e o camionetă, un Chevy.

— Unde ai găsit-o?

— Îți amintești de Billy Black din La Push?

La Push este mica rezervație indiană de pe coastă.

— Nu.

— obișnuia să meargă la pescuit cu noi în timpul verii, a precizat Charlie.

Asta explica de ce nu-mi aminteam de el. Mă pricep foarte bine să blochez lucrurile dureroase și inutile din memoria mea.

— E în scaun cu roțile acum, a continuat Charlie, de vreme ce eu nu răspusesem nimic, așa că nu mai poate conduce, și s-a oferit să-mi vândă ieftin camioneta lui.

— Din ce an e?

Din privirea lui mi-am dat seama că era o întrebare pe care spera să n-o adresez.

— Păi, Billy i-a meșterit mult motorul – de fapt, are doar câțiva ani vechime.

Speram că nu mă desconsideră într-atât, încât să creadă că o să renunț așa ușor.

— Când a cumpărat-o?

— Cred că-n 1985.

— Era nouă când a luat-o?

— Păi, nu. Cred că era nouă la începutul anilor șaizeci... sau cel mai devreme la sfârșitul anilor cincizeci, a recunoscut el cu jumătate de gură.

— Ch... Tată, eu nu știu nimic despre mașini. Nu m-aș pricepe s-o repar dacă se strică ceva și nici nu-mi permit un mecanic...

— Pe bune, Bella, chestia merge super. Nu se mai fac mașini ca aia acum.

„Chestia”, m-am gândit eu... avea posibilități – ca poreclă cel puțin.

— Cât de ieftin înseamnă ieftin?

La urma urmei, aceea era partea asupra căreia nu puteam face compromisuri.

— Păi, scumpo, am cumpărat-o deja pentru tine. Ca un cadou de bun venit.

Charlie s-a uitat la mine cu coada ochiului, având o expresie plină de speranță pe față.

Uau! Gratis.

— Nu trebuia să faci asta, tată. Voiam să-mi cumpăr eu o mașină.

— Nu mă deranjează. Vreau să fii fericită aici.

Se uita înainte la drum când a spus asta. Charlie nu se simțea confortabil să-și exprime emoțiile cu voce tare. Moștenisem asta de la el. Așa că m-am uitat și eu drept înainte când i-am răspuns.

– Foarte drăguț din partea ta, tată. Chiar apreciez asta.

Nu mai era nevoie să adaug că era imposibil să fiu fericită în Forks. Nu avea de ce să sufere împreună cu mine. Și nici nu aveam de gând să caut camioneta de dar la dinți – sau la motor.

– Ei, cu plăcere, a mormăit el, stânjenit de mulțumirile mele.

Am mai schimbat câteva comentarii despre vreme, care era umedă, și cam asta a fost toată conversația. Amândoi ne uitam afară pe geam în liniște.

Era frumos, bineînțeles; nu puteam să neg. Totul era verde: copacii, trunchiurile lor acoperite cu mușchi, ramurile adunate laolaltă ca un baldachin, pământul acoperit cu ferigi. Chiar și aerul se filtra verde printre frunze.

Era prea verde – o planetă extraterestră.

Până la urmă am ajuns acasă la Charlie. Încă locuia în căsuța cu două dormitoare, pe care o cumpărase împreună cu mama în primele lor zile de căsnicie. Acelea fuseseră singurele zile din căsnicia lor – cele de la început. Acolo, parcată pe strada din fața casei, care nu se schimbase absolut deloc, se afla noua – mă rog, nouă pentru mine – camionetă. Era de un roșu decolorat, cu aripi mari, rotunjite și parbriz convex. Spre surprinderea mea, am iubit-o imediat. Nu știam dacă funcționa, dar mă puteam vedea conducând-o. În plus, era una dintre acele automobile solide care nu se avariază niciodată – genul de la scena unui accident, cu vopseaua nezgâriată, înconjurat de bucățile unei mașini străine pe care a distrus-o.

– Uau, tată, îmi place la nebunie! Mersi!

Acum ziua mea oribilă de mâine avea să fie mai puțin îngrozitoare. Nu mai trebuia să aleg între a merge pe jos trei

kilometri prin ploaie până la școală și a accepta să mă ducă Charlie cu mașina poliției.

— Mă bucur că-ți place, a spus el cu o voce aspră, stânjenit din nou.

N-a fost nevoie decât de un drum pentru a-mi duce toate lucrurile sus. Dormitorul meu era cel din vest, care dădea spre curtea din față. Camera îmi era familiară; îmi aparținuse de când mă născusem. Podeaua de lemn, pereții vopsiți în albastru-deschis, tavanul în două pante, perdelele din dantelă îngălbenite de la ferestre – toate făcuseră parte din copilăria mea. Când am mai crescut, Charlie n-a făcut decât să schimbe pătutul de copil cu un pat și să adauge un birou, pe care se afla acum un computer la mâna a doua, cu o linie telefonică pentru modem capsată de-a lungul podelei până la priza cea mai apropiată. Asta fusese hotărârea mamei, ca să putem ține legătura mai ușor. Balansoarul din zilele mele de bebeluș încă era în colțul camerei.

Exista doar o singură baie mică la etaj, pe care trebuia s-o împart cu Charlie. Încercam să nu insist prea mult asupra aceluia aspect.

Una dintre principalele calități ale lui Charlie este că nu stă pe capul meu. M-a lăsat singură să despachetez și să mă instalez, ceva ce i-ar fi fost imposibil mamei. Era plăcut să fiu singură, să nu trebuiască să zâmbesc și să par încântată; era o ușurare să pot privi deprimată pe fereastră la perdeaua de ploaie și să las să-mi scape câteva lacrimi. Nu aveam chef să trag un plâns serios. Pe acela îl păstram pentru culcare, când trebuia să mă gândesc la dimineața următoare.

Liceul din Forks avea un număr înspăimântător de numai trei sute cincizeci și șapte – acum trei sute cincizeci și opt – de elevi; acasă în Phoenix, numai în anul meu erau peste șapte sute de elevi. Toți copiii de aici crescuseră împreună – buniicii lor copilăriseră împreună. Eu urma să fiu fata cea nouă sosită din orașul cel mare, o curiozitate, o ciudățenie.

Poate dacă aş fi arătat așa cum ar fi trebuit să arate o fată din Phoenix, aş fi avut un atu. Dar din punct de vedere fizic, eu nu mă integram nicăieri. Ar fi trebuit să fiu bronzată, sportivă, blondă – jucătoare de volei sau poate majorită – toate lucrurile asociate cu cei care locuiesc pe tărâmul soarelui.

În schimb, aveam o piele ca de fildeș, în ciuda soarelui constant, fără să am măcar scuza unor ochi albaştri sau a unui păr roșu. Întotdeauna fusesem zveltă, dar cumva moale; în mod evident nu aveam un corp athletic și nici coordonarea dintre ochi și mâini necesară practicării vreunui sport fără să mă fac de râs... sau fără să mă rănesc pe mine sau pe oricine ar fi stat prea aproape.

Când am terminat de pus hainele în șifonierul vechi din lemn de pin, mi-am luat trusa de cosmetice și m-am dus în baia comună să mă spăl după călătoria de-o zi. M-am uitat în oglindă în timp ce-mi periam părul umed și încălzit. Poate că era doar din cauza luminii, dar deja arătam mai palidă, bolnavă. Pielea mea putea fi frumoasă – foarte fină, aproape translucidă –, dar totul depindea de culoare. Aici nu aveam niciun fel de culoare.

Față în față cu reflexia mea palidă din oglindă, m-am văzut obligată să recunosc că mă mințeam singură. N-o să mă integrez niciodată aici, și nu doar fizic. Și dacă nu putusem găsi o nișă într-o școală cu trei mii de elevi, ce șanse aveam aici?

Nu mă înțelegeam bine cu cei de vârsta mea. Adevărul e că poate nu mă înțelegeam bine cu oamenii, punct! Nici chiar mama, de care eram mai apropiată decât de oricine pe planetă, nu era în armonie cu mine, nu era gând la gând cu mine. Uneori mă întrebam dacă vedeam prin ochii mei aceleași lucruri pe care restul oamenilor le vedeau printr-ai lor. Poate că aveam o defectiune la creier.

Dar cauza nu avea importanță. Tot ceea ce conta era efectul. Iar mâine avea să fie doar începutul.